

Matrosen at faae fat i disse Penge, uagtet de ere bestemte til ham. Dersom Skipperen boer i fremmede Lande, kan det kun skee efter en meget bekostelig Fremgangsmaade gjennem Anvendelse af Arrest, og dersom han boer i Danmark, maa man søge ham ved hans Bærning, der jo kan være langt borte fra Kjøbenhavn, og disse smaa Forhold taale jo ikke godt Beføstninger af den Art. Jeg skal derfor for det Første tillade mig paa det Varmeste at anbefale det foreliggende Lovforslag til det ærede Things Velvillie, og dernæst tillade mig at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa det Forhold, som jeg saaledes har bragt under Omtale.

Sage: Jeg vil sige, at jeg har en vis Skræk for at vise Love tilbage paa denne Tid af Aaret, men jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at denne Lov høitig trænger til at gaae tilbage igjen for at komme i andre Klæder til os. Efter det, der er ytret af saamange ærede Medlemmer, skal jeg blot sige et Par Ord til det, der saa rigtigt er blevet bemærket af flere. Vi have her, troer jeg, saa at sige været enige om, at det vilde være billigt, om man befriede Skibsfarten for de store, urimelige Byrder, som den bærer, Byrder, der ere saameget utaalligere, som ikke nogen anden Industri i Landet er udsat for at blive belempret med dem i den Grad. Istedetfor at see vort Duffe i saa Henseende opfyldt, bringer man os nu denne lille Næringslov; istedetfor at afflasse den store Næringslov indfører man en ny, skjøndt mindre. Dette kan jeg for mit Bedkommende ikke troe, at det høie Thing vil bifalde. Jeg kan ikke see nogenjomhelst Grund til, at man skal bebyrde et Skib med kun nogle faa Skillings Extraudgift pr. Tons. Der skal jo betales 1 Rd., 8 Mk. ja, indtil 16 Mk. for et Skib efter den forskjellige Fart, der staaer angivet. Man byder ikke Skibsfarten nogen Hærlighed, som svarer dertil, paa ingen Maade; nei, man giver kun en Paragraph, hvorved der paalægges Skibsfarten yderligere Afgift. Nu siges der tillige, at Farten i Sundet er fri, men saasnart vi komme udenfor det efter nogle faa Timers Seilads, træffe vi paa Havne, der

allerede ere underkastede denne høiere Afgift, som udeirigff Fart skal betale. Saasnart vi naae Falsterbo, Trolleborg og Istad, komme vi til at betale som for ethvert andet Sted i Udlandet, og gaae vi Nord efter, saa finder man, saasnart Kullen er passeret, ogsaa Havne, som have Skibsfart, med hvilke vi drive Forretninger, og hvor der altsaa skal betales den høiere Afgift, der jo kan beløbe sig til mange Procent om Aaret. Jeg vil tage Exempel af en anden Fart, som er saa almindelig her, nemlig Farten paa England. Naar et Skib paa nogle og halvtredstindstyve Tons — det er en almindelig Englandsfarer — gjør en 6 a 7 Reiser om Aaret, skal det altsaa betale 6 a 7 Rd. foruden de enorme Lassepenge, der allerede tynges paa det. Det er ogsaa blevet bemærket i det andet Thing af et æret Medlem der, som hører til Handelsstanden, at man vel skal vogte sig for ikke yderligere at bebyrde Skibsfarten; men denne Bebyrdelse synes at være tabt af Syne, saaledes som Lovforslaget foreligger for os. Sømanden skal give en Daler af hver Daler ved Forhyringen (Stemmer: Det er kun 1 Skilling af Daleren), ja, det var en Fortællelse, saa galt gaaer det dog ikke til, men jeg tilstaaer, at jeg finder det galt nok, at han skal af med denne Skilling. Gjør Sømanden saaledes 6, 7, 8 a 10 Reiser om Aaret, skal der hver Dag knappes af paa hans Øyre, som maaskee er 16 Rd. om Maanedens; han skal deraf erlægge en Skilling pr. Daler, og dette skal han gjøre, uagtet Regjeringen indrømmer, at man kan bestride de paagældende Omkostninger med $\frac{1}{2}$ Skilling pr. Daler. Det er dog en besynderlig Justits at ville paalægge en simpel Mand en saadan Næringskat, som man ellers intetsteds søger at gennemføre, og det er virkelig et saa besværligt og farefuldt Liv at pløje Nordsøen om Vinterdage, at man ikke skulde falde paa at tage det Mindste fra Søfolkene af det, som de suurt fortjene. Staten har jo forskjellige Institutioner, som den beskytter og giver Penge til, og vi have ikke saa faa Posten paa vor Simantslov i denne Retning. Skulde det nu være et saa urimeligt Forlangende, om Staten gif til den Udgift, som Vaterskontembedet her medfører, saa